

גימלתון

גליון מס' 72, תשרי - חשוון תשע"ו, ספטמבר - אוקטובר 2015

העמותה למען האזרח הוותיק כפר סבא, בשיתוף עיריית כפר סבא - המחלקה לטיפול באוכלוסייה המבוגרת

סיפור אהבה

כתב וצילם: ברוך בר סלע

כאמור, בני בן ה-81 ושרון בת ה-72 הכירו זו את זה כחצי-שנה ונישאו לפני כל הכללים בשימחה וברינה בחברת בני משפחה וחברים לשירות בעבר ובנוכחות ראש-העיר. "שרון שינתה לי את החיים. אחרי שלושה חדשי הכרות ירדתי מכסא הגלגלים. אנחנו 24 שעות ביחד ולא יכולים להיפרד." "אני רואה את הצד הטוב שבחיים. אפילו אם זה הסוף, יכול להיות רק טוב." בקרוב יוקרן בערוץ הטלוויזיה הקהילתית -ערוץ 98 - סרט אודות הזוג: "ממציאות של אהבה" ביימה - ליאורה אבני הפיק - כותב הכתבה.

שהיתה אמורה למנוע פלישה מאנגליה, וכך נפרד מאביו לשנים ארוכות. עד שנת 43, חי עם אימו תחת הפצצות, את זמנו בילה בקריאת ארבעים ספרים מאת קרל מאי ואף למד לנגן באקורדיון. שקית יהלומים ומטבעות זהב, שמסרה סבתו, איפשרו קיום יום יומי עד לתום המלחמה. לאחר נדודים רבים במהלך המלחמה, מהם זכורה לו במיוחד הצפייה מהצד בצעדת-המוות בסקסוניה ומתן לחם בסתר לצועדים. אמו נשאה את תינוקה על ידיה ולצידה צעד בני בן הארבע-עשרה. הם הגיעו בחזרה לקלן והוא הבין שאינו רוצה להישאר שם עוד. בעקבות מפגש אקראי עם חייל מהבריגדה היהודית נסע לברגן -בלון וב-1947 עלה על אניה צרפתית והגיע לחופי הארץ. כאן, בני בן ה-16 הגיע לקבוצת חולדה, התגייס לפלמ"ח לגדוד השלישי הם לחמו במשלטי בית-חנון, נירים ועוד. הוא היה פלמחניק עד פירוק הכוח הלוחם ההוא. ב-1948 עלו הוריו לארץ והתיישבו בגן שומרון. בני היה לנהג-משאית, נשא אישה והוליד ילד. מאוחר יותר גוייס למשטרת ישראל, והיה בין מקימי "משטרת הרכבות" שם עבר מסלול תפקידים מגוון. מאוחר יותר נעתר לבקשת מפקד מג"ב והפך לרס"ר הארצי (1953). ב-1968 נשלח לאתיופיה בה היה מיווד עם הקיסר היילה סאלאסי. בשובו לארץ עבד כנהג בחברת "אגד" ושוב מפקד מג"ב החזירו לשרות "אני גאה על היותי המ"פ הראשון של טירוני החובה שנקראו גיוס מאו -מאו!". בני קודם בדרג המשטרתי והשר בורג גייסו לשירות בתי-הסוהר ותת-ניצב בני קול שירת שם עד ליציאתו לפנסיה והוא בן 49. בני החליט ללמוד רפואה כללית בגרמניה ואף פתח קליניקה בקלן ובשובו לארץ המשיך בעבודתו בקליניקה ובהתמחויותיו. לבית האבות הגיע ד"ר בני קול לפני כחמש שנים, במשך הזמן לקה בגופו והופנה למחלקה הסייעודית.

דיירת בית-האבות בכפר-סבא לבשה שימלה נאה שהלמה את גופה. היא נראתה נשית ומיוחדת, עצמות-לחיה בולטות ושיער ראשה השחור פרוע משהו. מעיניה ניבט זיק של נחישות ואהבה. אותה אשה, שרון שמה, סיפרה לי כי הגיעה למקום זה באקראי, חברתה ביקשה ממנה לבקר את אמה. כשהגיעה לביקור למחלקה הסייעודית הבחינה באדם בעל פנים עגולות ורכות, שיער ראשו מלא וכסוף ועיניו הקרינו טוב, הוא היה ישוב בכסא גלגלים, בוהה במסך הטלוויזיה וסביבו "מעין הילה של אור: ראיתי מעין אאורה!" היא מספרת בהתלהבות. "בני היה מלווה במטפלת. חשתי צורך עז לשוחח עימו וחשבתי מייד, איך להרחיק את המטפלת! דמותו ונוכחותו משכו אותי!". שרון, ילידת צ'ילה, בת למשפחה אינדיאנית שהתגיירה בארץ, ולדברי בני: "היא משכה אותי. ראיתי אותה בעיני רוחי כאנדיאנית והיה זה בשבילי כמו חלום!" שרון ממשיכה ומספרת: "מהרגע הראשון היה לי ברור, שלא אעזוב אותו בחיים!" "ואני", משלים בני: "הרגשתי שלא אוכל לחיות בלעדיה!" שרון, שהתגרשה והתאלמנה ולה שלושה ילדים ועשרה נכדים, חייתה בקיבוץ נען, ביד מרדכי ובת"א, הוכשרה לטפל במבוגרים לצד לימודי רפלקסולוגיה וארומותרפיה, אוהבת מוסיקה ובישול. שרון, הותירה בצ'ילה אם בת 94 כיום, אביה עסק ברפואה אנדיאנית. בן, נולד בקלן שבגרמניה להורים בעלי תפיסה אמנותית. "ליל הבדולח" בשנת 1938 גרם לו לטראומה. העיר היתה אפופה עשן. שוטר גרמני התייצב בכניסה לבית-הספר היהודי "יבנה" וציווה עליו: "ילד לך מייד הביתה!" "הילדי נדרש לענוד את הטלאי הצהוב ו"אבא שלא היה יהודי, גוייס לצבא הגרמני (הוורמכט) ומאחר שסרב לדרישה להתגרש מאימי (היהודיה), אשר הועסקה כתופרת בימי המלחמה, נשלח לארבע שנים לעבודה,

קהילה תומכת
אנחנו כאן בשבילכם!
 אב קהילה, פעילויות חברתיות,
 תיקונים קלים,
 מוקד לרפואה דחופה.
קהילה תומכת
09-7667669, 09-7678922
09-7665151

דבר העורכת

אנשים, אנשים, אנשים...

קיץ כבד-חום עבר על ארצנו. רוח לוחטת שנשבה בחוצות הפתיעה אותנו לקראת סיומו גם עם אובק אדום ומחניק. הפרחים בגינות ובצידי הכבישים השפילו ראשם, הדשאים הצהיבו ברובם ואפילו העצים הירוקים שתמיד סיפקו לנו צל וקרירות יחסית לא הביאו את ההקלה המתבקשת. מכונת-החדשות המופעלת בעת-ובעונה-אחת גם מעל דפי עיתון יומי וגם בתמונות מרצדות על גבי מסך הטלוויזיה, הוסיפה מתח, כעס ועצבות למראה אבנים נזרקות ופוגעות, פליטים נדחים ומטלטלים ללא מטרה ומנהיגים מפטטים את עצמם לדעת (למעשה, לבלי-דעת) ומבטיחים עולם טוב יותר... בעתיד.

אבל על-פי לוח השנה, הגענו (מי בשלום ומי כמעט) לימים של 'אחרי החגים' לשגרה המבורכת. הימים המתקצרים, השעון שזז שעה אחורנית וקולות הילדים, הממלאים שוב את כיתות הלימוד וחצרות בתי-הספר מוכיחים מעל לכל ספק שיר שאנחנו כבר בסתיו. הסתיו תמיד מביא איתו תקווה להתחדשות, תמיד תלוייה באוויר התחושה שהפעם, בשנה שהתחילה ישתנו הדברים. אבל כולנו יודעים שהזמן לא הוא זה שמחדש, השינויים שיקרו (על כל סוגיהם) יקרו לנו במפתיע. אפילו לוח השנה שנכתב מראש גורם לנו להרים גבה: מה כבר חנוכה בפתח? יהודה עמיחי כתב בדיוק על-כך בשיר:

"שנה כמו מספר על תמרור בדרך, / מה אומר המספר על התמרור הזה / רק המרחק ממה שהיה / ולא את המרחק אל מה שיהיה!"

בדרך חייו של כל אדם עוברים אנשים רבים. המפגשים עם אנשים ועם סיפור-חיהם הם למעשה תוכן חיינו שלנו, מכל אלה שמרכבות החוויות שאנו נושאים איתנו לאורך המשעול. בגליון זה של 'גימלתון' הבאנו סיפורים אחדים על אנשים שונים. כל אחד שונה במהותו, מיוחד וחד-פעמי. לכולם מכנה משותף. לפרק זמן (לפעמים קצר ולפעמים ארוך יותר) הם נמצאים או נמצאו בכפר-סבא.

נביא את סיפורם המרתק של שרון ובני - סיפור של אהבה ואופטימיזם. נספר על אדם צלול-דעת בן 103, יעקב זהבי, שחי בבית 'המבריא' והתמזל מזלו של יהודה זיסמן חבר מערכת 'גימלתון' שעבר להתגורר באותו בית עצמו ופגש את יעקב ושמע ממנו את סיפור חייו המרתק.

יסופר כאן גם סיפור מיוחד של קשר בין משפחות שכול: האמנית והיוצרת, חברת המערכת שלנו, פנינה מלך, ששכלה את בנה בועז מלך ז"ל ובין משפחתו של החייל הצעיר עדן מוסאי ז"ל.

יוחנן גלוקר - איש אשכולות, מומחה בעולם התרבות הקלאסית - שהסכים לספר איך הגיע להתמחות דווקא בשפות ובתרבויות העתיקות ולאן הובילו ידיעותיו אלה, ועוד.

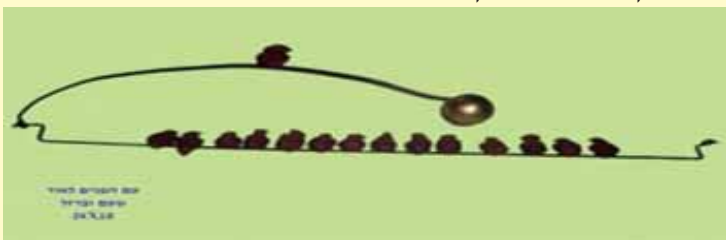
עובדה ידועה היא, שאין אדם יכול ללמוד על עצמו מנסיונם של אחרים - אבל סיפור חייהם תמיד מעורר, בכל אחד מאיתנו, את זכרון החוויות שהן נחלתנו הפרטית

תאיר אלוף

פסל האור של האמנית פנינה מלך לזכרו של עדן מוסאי ז"ל

ידעתי מיד שהם נמצאים בדיוק באותו מקום בו הייתי אני ובני-משפחתי לפני עשרים ושש שנים, כשאבידנו את בועז שלנו. מתוך נסיוני האישי ורצוני העז להשפיע עליהם טובה, רציתי מאד שהם יתחילו לראות את האור. שאפתי שבביתם תתחיל לשרות שמחה, ככל האפשר. עצב האובדן של עדן ז"ל ילווה אותם לעד, אך החיים חזקים דיים ויש להמשיך אותם עם שני הבנים היקרים. רציתי לבטא את האור שישכון בביתם, ובעקבותיו תגיע גם השמחה. הייתי כל-כך מאושרת כשראיתי את ההפתעה והשמחה בפניהם בראותם את הפסל, ידעתי שהמטרה הראשונה הושגה! פנינה החלה לפסל, אחרי שחווה את השכול, כשבנה בועז מלך ז"ל, נפל בעת שירותו הצבאי "רציתי להתפלל בנוף. ואכן, החימר התאים למטרה זאת. עבדתי אצל מפסלים ידועי שם. פיסלתי בקווים ריאליסטיים, יצרתי בתחילה בגבס, עברתי לפסל באבן טבעית והמשכתי לפיסול בברונזה. התנסיתי בעבודת זכוכית ואפילו בפיסול בקל-קר כחומר גלם. אני מקווה, כי אכן, האור והתקווה לאושר ישררו בבית מוסאי כמו גם בביתם אחרים שראויים להם

את שמה של פנינה מלך מכירים קוראי 'גימלתון' כבר זמן רב, היא נמנית בין הכותבות, המספרות וגם כבשלנית ש'מספקת' בכל גיליון מתכון פשוט להכנה אך מפתיע בטעמו. אך פנינה, רבת-המעש ידועה גם בקרב אמני כפר-סבא, והיא יוצרת גם בחומר. בחודש מאי האחרון התרחש מפגש מרתק ומרגש בין יוצרים לבין משפחות שכולות (ביוזמת יד-לבנים בכפ"ס). מיזם זה נקרא: פרוייקט קהילה זוכרת. האמנים-היוצרים שמעו מהמשפחות את סיפורן הכואב ויצרו בעקבות זאת, יצירה שאמורה לבטא אופטימיות, תקווה ואור, לכאורה דבר והיפוכו, אלא כמו שכתבה תרצה אתר: "הלילה איננו רק חושך על דרך / לפעמים הוא שירים וניגון והד". עבודות אמנותיות אלה, הוצגו באודיטוריום של בית-ספיר. פנינה שנפגשה עם משפחתו של עדן מוסאי ז"ל, שמעה מהוריו ומאחיו את סיפורם ויצרה את העבודה המקורית והכל-כך מיוחדת, שלא דומה כלל לאמנות הבאה להנציח את האבל והכאב. כך מתארת פנינה מלך את התרשמותה מהפרוייקט כולו: "כאשר הגעתי למשפחת מוסאי, מיד ראיתי את הצער בעיניהם של כל בני המשפחה: דליה ואורי ההורים, דוד ושרון האחים של עדן ז"ל.

עם הפנים לאור - פנינה מלך

חדל להכנס בסערה הביתה
לפתע חדל ואיננו
בן יקר
אהוב נפלא
אך אני אתכם
עם פנינו לאור

אני אתכם יחד
עם הכאב, הדמעות
הגעגועים.
לפתע פסק חיוכו
חדלה ידו ללטף
חדלו שפתיו לנשק
חדלו עיניו לומר תודה

עורכת ראשית: תאיר אלוף ■ **חברי המערכת:** דוד אלדר, שפרה אנטמן, ברוך בר-סלע, יהודה זיסמן, פנינה מלך, יצי רז, רות שמאי, ניצה זיידל, סוניה פלדמן ■ **המוזל:** "סביון" - העמותה למען האזרח הוותיק - כפר-סבא ■ **רכזות המערכת:** נאוה סלומון, זהבה באום, מורן שפיר ■ **כתובת המערכת:** תל-חי 4, כפר-סבא, טל': 09-7676452, פקס: 09-7666997 ■ **עיצוב גרפי ודפוס:** זיגוג הפקות בע"מ 09-7495959

במקום לקנות כדאי לא לש!

מרפדיה משפחתית
של מושבניקים מכפר אז"ר

בעלת מסורת של דורות בשיחזור ובחידוש רהיטים
יכולה לעשות עבורכם את כל החידוש כולל החלפת
ספוגים, בד, תיקוני עץ וצביעה.

נציג החברה יגיע לבית הלקוח ללא
התחייבות, עם הצעות ועם מבחר גדול
של בדי ריפוד ו/או עורות

ליפסון מעצבים כפר אז"ר

טל': 03-5353876, אברהם: 053-7750579

אתי גבע

סוכנת הביטוח שבשכנותך

חג שמחה
ושנה טובה

טלפונים:

נייד: 050-2587604

משרד: 09-9582687

פקס: 09-9584993

בית: 09-7494090

eti@t-marpe.co.il

כוכב יאיר

- ביטוחי בריאות, סיעוד ואובדן כושר עבודה
- ביטוחי חיים, פנסיה ומנהלים
- ביטוח נסיעות לחו"ל - גם ברגע האחרון
- ביטוח עובדים זרים
- תכנית חיסכון, קופות גמל וקרנות השתלמות

יעקב זהבי, איש בן 103

יהודה זיסמן

לאוניברסיטה, המורה שאל אותי, איך הגעת לאוניברסיטה? והוא ענה: למדתי הרבה וכך הצלחתי להגיע. הוא עבד כמחלק דלק בחיפה וזה איפשר לו ללמוד בערבים. הוא נהיה מנהל חשבונות, התחתן וגר בנווה שאנן שבחיפה.

אני המשכתי לעבוד עם המשאית שלי. רוב הנהגים היו אשכנזים, אני הייתי בן עדות המזרח היחיד והיה קשה לקבל עבודה. רוב הנהגים קנו מכוניות חדשות, אך אני לא יכלתי להרשות זאת לעצמי. המשרד הציע לי שהם יקנו את המכונית בשבילי כשותפים. לאחר זמן כשהרווחתי יותר, שילמתי את חלקי ורכשתי את המשאית לעצמי, החלטתי להיות עצמאי. קיבלתי עבודה בסולל בונה. העבודה הייתה קשה כי קמתי כל יום בשלוש לפנות בוקר. בשנת 1968 מכרתי את המשאית ויצאתי לפנסיה, ואז קניתי מכונית פרטית. ואני ואשתי היינו נוסעים ליד גשר ארוך לתפוס דגים. זו הייתה התקופה הטובה ביותר שהייתה לנו. היו לי ארבע חכות, וזה אפשר לי לדוג הרבה דגים. אישתי חלתה אך גם בתקופת מחלתה המשכנו לבלות וליהנות, והדיג גרם לי אושר רב.

אשתי נפטרה בשנת 2010 ואז הבן סידר לי לגור במגדלי הים התיכון. התחלתי לעסוק בפיסול. המדריכה אמרה שיש לי כשרון. פיסלתי פסלים שונים למשפחתי וגם לעצמי. כעבור שנתיים עברתי לגור ב"המבריא". היחס טוב מאוד והפעילויות מעניינות. נהייתי חבר בפרלמנט הגברי. בגיל 103 הפרלמנט חגג לי יום הולדת. התפעלתי והתרגשתי לפגוש אדם בן מאה ושלוש שנים, הזוכר בפרטי פרטים את אירועי-חייו, ואשר הספיק לשתף אותי בכל סיפוריו. הרגשתי בעוצמה, כי כל אדם הוא עולם בפני עצמו.

ורצתה לבוא אליי, ובדרך עלתה על מוקש ונפצעה קשה. אותן השנים היה לי קשה מאוד..

בשנת 1939 הכרתי בחורה בארץ, יחד נסענו לחיפה, שם גר גיסי, והתחתנו. בתחילה גרנו בבית ערבי, ואני התחלתי לעבוד והרווחתי יפה ושם נולד לנו בן. במשך הזמן נהייתי שותף במשאית, ולאחר זמן קניתי אותה. עבדתי בעיקר עם משרד הביטחון, המצב הכלכלי שלנו היה טוב. הייתי חבר בארגון פועלי-הובלות מה שעזר לי לקבל הזמנות לעבודה. קניתי בית של שני חדרים עם מגרש, שבו נטעתי עצי פרי שונים. וב-1947 נולדה לנו בת, ובשנת 1953 נולד לנו הבן השני.

בשנת 1961 גוייסתי, יחד עם המכונית שלי. אחת החוויות הזכורות לי מהמלחמה ההיא, היתה הכמות האדירה של הנעלים שהמצרים המובסים השאירו כשברחו... אחרי המלחמה, חידשנו את הפעולות של ארגון-פועלי-ההובלות וזה איפשר לנו להחליף את החמורים והפרדות במשאיות. את רוב העבודות קיבלנו מסולל בונה. כאשר הבן שלי היה בן 9 לא היו מוכנים לקבלו לבית הספר כי החשיבו אותנו לבני עדות המזרח. בחופש לימדתי אותו ולאחר שהמנהל בדק אותנו, הסכימו לקבלו. למרות הכל, היו אומרים עליו: 'הפרנקל הקטן הגיע אלינו'. לאחר מכן, כשהגיע

בשנה האחרונה, עלה בי הצורך לשנות את אורח-חיי ולהתאימו לדרישות ולצרכים שהגיל מביא עמו. חשבתי שבית-אבות עשוי להיות מקום הולם בשבילי לאחר שנה בריאותית קשה, וששם יהיה לי נעים ונוח. אחרי חיפוש החלטתי ובחרתי ב"המבריא" אליו עברתי לא מזמן. אחת הפעילויות בבית האבות הוא מפגש הקרוי "פרלמנט גברים". המפגש השני שבו הייתי, החל בהרמת כוסית לכבוד יום הולדת של אחד הדיירים. "יום הולדת!" שאלתי, ונעניתי - "אכן! יום הולדת 103". "יש כאן דייר בן 103?!" שאלתי בהתרגשות, ומיד חשתי צורך לפגוש אותו. הפנו אותי לחדר, ולאחר המפגש הראשוני חשבתי שמעולם לא ערכתי ראיון עם אדם בגיל כזה. התעניינתי מאוד לשמוע את סיפור חייו, וכך הוא סיפר:

"אני יעקב זהבי. נולדתי בבולגריה בשנת 1912. אני זוכר את עצמי בגן הילדים שהיה בתוך בית הספר היהודי, ממנו עברתי לבית ספר של העירייה ולתיכון עממי. בגמר התיכון עזרתי לאבי בחנות. זוכר אני שהייתה לי ילדות טובה. היו לנו יחסים טובים עם הגויים. בשלב מאוחר יותר, עברנו לגור בסופיה. אהבתי ספורט במיוחד לגלוש בשלג עם מגלשיים. אחרי שנתיים של לימודים בתיכון התחלתי לעבוד במפעל טקסטיל אצל אדם שהיו לו שלושה מפעלים לטקסטיל. הבוס לימד אותי להדפיס, ואני הדפסתי את כל המאמרים שהיו מיועדים לעיתון. המעביד שלי התייחס אליי כמו אל בנו, נתן לי בגדים ושילם לי משכורת יפה, כך שיכולתי לעזור למשפחתי. בגיל 18 היה עלי להתייצב לצבא, אך אותו הבוס שילם להם כסף ולכן שוחררתי. בגיל 19 הכרתי בחורה שאהבתי, אך דרכנו נפרדו כי היא נשארה ללמוד בבולגריה, ואני נסעתי לישראל. החברה הגיעה ארצה

ביום ראשון 25.10.15
בשעה 3:00
יוזו מחוגי השעון
שעה אחת אחורנית

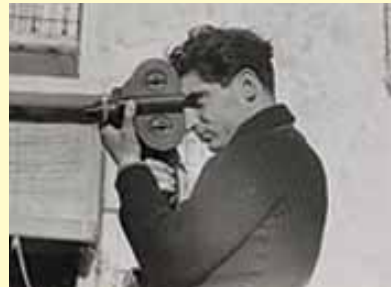
עוברים לשעון חורף!

חוויה באמצע אוגוסט והיכרות חוזרת עם רוברט קאפה

כתבה: תאיר אלוף

רוברט קאפה מחזיק מצלמה, צילמה גארדה טארו.

היה זה עוד בוקר הביל ומעיק אחד, באמצעו של אוגוסט החם-במיוחד של הקיץ האחרון. כבר בשעות המוקדמות גמלה בי החלטה לבלות את הבקר במקום ממוזג ומרווח. 'מוזיאון תל-אביב!' קבעה חברתי חובבת האמנות והקריירות, ואני הינהנתי בשמחה והתנעתי את המכוננית הקטנה והזריזה שלי. אמנם הזהירו/איימו עלינו לא לנסות אפילו להיכנס אל העיר הלבנה, בשל החפירות המתקדמות ופוערות בורות בכבישיה, אבל הכמיהה לשינוי האווירה והאוויר זרזו אותנו להגיע להחלטה הנכונה.

אנחנו, חברתי ואני, החלטנו לבקר מיד בהתחלה את תערוכת הצילומים של רוברט קאפה. את צילומי הכרנו מזה זמן רב, בכל פעם הם מופיעים בכתבות בעיתונים, משולבים בסרטי תעודה - בעיקר אלה של מלחמת העולם השנייה. אבל משנכנסנו לאולם המרווח, עמדנו והתבוננו בצילומים השחורים-לבנים, נפעמנו מחדש. גם מהכשרון הבולט של האמן-הצלם ההוא, שראה את העולם ובני-האדם דרך עדשת המצלמה שלו, אבל בעיקר מהרגישות הדקה המתבטאת בבחירת הדמויות ובהצגתן בסיטואציה המיוחדת אותה הנציח על גבי הצלוליד. עד היום אפשר ממש לחוש, לגעת להריח ואפילו לשמוע זעקות אימה או קריאות שמחה. אפשר להבין מה עובר עליהן על-פי אופן החיוד, הקמט בקצה האף או הברק בעיניים.

כאן, בחלל הגלריה האפרורית והמרווחת, זכינו להכיר שוב ולהיפגש עם רוברט קאפה המוכר לנו משכבר בימים.

מי בדיוק היה רוברט קאפה? זאת אפשר היה לדעת גם מהסרט הבריטי שמוקרן בקצה החדר בו מוצגים הצילומים. (יש להקדים ולומר: כאן היו מוצגים רק כמה עשרות מהם, קאפה צילם מאות וכנראה אלפי צילומי-סטילס אך גם סרטי-תעודה ספורים)

ובכן רוברט קאפה לא נולד כלל בשם הזה. הוא היה ארנסט אנדרי פרידמן, יהודי שנועד בשנת 1913 בבודפשט ועזב את עיר הולדתו בהיותו בן 17 (1930), תחילה חי בגרמניה (שם למד צילום) אך עבר לפריס

עם עליית הנאצים. בשנת 1934 פגש פליטה צלמת גרמנייה יהודיה בשם גארדה טארו. השניים חיו בפריז, שם לימד אותה צילום וביחד הגו את השם "רוברט קאפה" כדי ליצור לו תדמית של צלם אמריקאי. ביחד הם יצאו לספרד בזמן מלחמת האזרחים. בשנת 1937 קאפה חזר לפריז ואילו גארדה נשארה במרדכי, היא נהרגה במהלך אחד הקרבות שם וקאפה שהיה מאורס לה לא נשא אחרת לעולם. עוד ב-1932 התפרסם צילומו הראשון ומיד נדפס בעמודו הראשון של עיתון חשוב: היה זה צילום של לאון טרוצקי בעת שנאם בקופנהגן.

מלחמת האזרחים בספרד (1936-1939) הייתה עקובה מדם, ורבים מאזרחי העולם שדגלו בחופש ושיוויון יצאו להגנת הספרדים מול הפשיסטים שבראשם עמד הרודן פרנקו. קאפה לחם באמצעות מצלמתו, והצילום המפורסם ביותר שלו בו 'תפס' חייל ברגע בו כדור רובה מפלח את זהו.

הוא הגיע לארה"ב ושם ביסס את מעמדו, אך המלחמה שפרצה באירופה החזירה אותו אל היבשת הישנה והוא עבר משדה קרב אחד למשנהו והנציח רגעים קשים ומרגשים, והעביר תחושות אלה לאזרחי ארה"ב עוד בטרם הצטרפה הגדולה שבמעצמות למלחמה. הוא לא נרתע מסכנות ודחף את עצמו לנקודות שבהן האמין שהוא יכול לצלם את הרגעים החשובים, המייצגים את תחושותיו שלו. כך, תוך כדי המלחמה הוא צילם את חיילי בנות הברית שנחתו בנורמנדי, צנחנים שצנחו בעורף האוייב, אזרחים בריטיים בלונדון המופצצת, פליטים על מטלטליהם בדרכי עפר, ילדים ותינוקות נשענים על כתף אם עייפה ומיואשת, וכן בניינים מופצצים, פסלי-ככרות שהיו מפוארים בשעתם היפה ומנופצים אחרי המלחמה. יאוש אנושי עמוק גם בפולין החרבה, גם בצרפת הכבושה וגם בגרמניה המובסת ואפילו בסין לאחר הכיבוש היפני. וצילומיו האלמותיים נדפסו בכל העת ההיא במגזין 'לייף' אך מיד לאחר תום המלחמה החל לפרסמם גם בעיתונים ושבעונים אחרים ברחבי ארה"ב והעולם.

המלחמה הנוראה ההיא תמה, אך תוצאותיה עדיין נותרו כפצע פעור בלבבות של רבים רבים. זה הזמן - החליט רוברט קאפה, לראות ולהראות מה קורה בין בני-עמו שלו. הוא הגיע לארץ-ישראל, צילם את עזיבת נציגי המנדט הבריטי עוזבים את הארץ באניה שעוגנת בנמל חיפה, מיהר לבית-האופרה בתל-אביב וצילם בהירות וברגישות את בן-גוריון הניצב בשער-הלבו, מתחת לתמונתו של הרצל שחור-הזקן ומקריא לתוך מיקרופון שעליו חרוטה המלה "צליל" את ההכרזה על

הקמת המדינה. כל המתח, כל ההתרגשות וכל יראת-הכבוד ניכרים מהתצלום הנפלא ההוא.

משם הוא ממחר לצלם את הקרב על האנייה 'אלטלנה', מצטרף לפלוגות הצבא הצעיר בקרב לטרון שגבה מחיר כבד, ולמרות שלא קובע כאן את מקומו הוא חוזר ומגיע בשנים הראשונות של קוממות ישראל כדי לספר את סיפורם של העולים הרבים: שער-העלייה שבו עברו פליטי מחנות הריכוז, יחד עם העולים שהביאה הסוכנות מעירק, תימן וצפון אפריקה.

בדונים ופחונים בימי החורף הקשה, אך גם זוג אוהב בצל עץ כלשהו שצמח בקצה מעברה בעונת האביב. משפחה

ברוכת-ילדים מחייכת בפתח צריף מצד אחד ואמהות צעירות מחזיקות ביד אחת עגלת-ילדים(עשוייה עץ) ישובות ליד שולחן על מדרכה בתל-אביב הלבנה וגבן אל היס התיכון. כמעט בכל מקום מכל המקומות הללו הקפיד קאפה, לצלם גם את עצמו.

בזמן הזה היה שב וחוזר לארה"ב, שם אהב לבלות עם חבריו שרכש במשך השנים, היות שהתפרסם בחוג ידידיו היו גם שחקני קולנוע לא-מעטים, כך היה בקשר רומנטי עם אינגריד ברגמן שרצתה מאד שישא אותה לאשה, אך הוא הסביר כי תפקידו כצלם ומתעד קרבות ומצוקות לא יאפשר לו להנשא ולהקים משפחה.

סיומה של מלחמת העולם השנייה לא הביאה את העולם להכרה שראוי לסיים את שפיכות הדמים. באזורים שונים בעולם המשיכו חילופי היריות. וקאפה רץ אחרי הצבאות חמוש במצלמתו. סמוך לעת ההיא פרצה מלחמה בין הקולוניאליסטים הצרפתים ובין תושבי הודו-סין, הפעם לא שיחק לו המזל: בחודש מאי 1954, והוא

בן 41 בלבד, קאפה נהרג כאשר עזב את הג'יפ בשיירה בה נסע כיוון שרצה לצלם את חיילי הכוח מזויית אחרת, "טובה" יותר. הוא עלה על מוקש נגד אדם וזה היה סופו. לוויה מכובדת ערכו לו החיילים שהיו עימו וגופתו הוטסה לארה"ב, שם נקבר ליד ניו-יורק כשעל מצבתו מופיע שמו, מניין שנותני ובעברית המילה "שלום". חברו הסופר הנודע ג'ון סטיינבק אמר עליו: "דומה שקאפה הוכיח מעל לכל ספק כי המצלמה אינה אמצעי מכני קר. בדומה לעט, הרי איכותה תלויה במשתמש בה. היא עשויה להיות המשכם של המחשבה והלב. הוא ידע, לדוגמה שלא ניתן לצלם מלחמה משום שמלחמה היא קודם כל תחושה. אולם הוא תיעד תחושה זו. הוא צילם בשולי המלחמה ונתן ביטוי לאימה של עם שלם בתמונת פניו של ילד. מצלמתו לכדה את התחושה והנציחה אותה".

פתוח כל ימות השבוע
כולל יום שבת
8:30 - 19:00

חוסכים כסף
קונים ישירות מהיבואן!

גַרְדֵן הוֹם סֵנְטֵר מַעֲבָר

חברה ליבוא ושיווק ריהוט גן, ציוד קמפינג, גינון, חקלאות ובניין

3750
ש"ח

סט שולחן 220 x 100 ס"מ
 אלומיניום עם פלדת
 זכוכית כולל 8 כסאות
 אלומיניום בשילוב בד
 טקסטילן רחיץ

~~4700~~ ש"ח

2499
ש"ח

פינת ישיבה מפוארת "סמדר" לבית ולגינה. 4
 מקומות ישיבה. אלומיניום בשילוב רטאן סינטטי.
 לשולחן פלדת זכוכית.
 צבעים: אפור, חום בהיר

1399
ש"ח

סט סיאסטה כולל 4 כסאות מתכת
 בשילוב רטאן סינטטי לבית ולגינה.
 צבעים: לבן, קפה, אפור

4 כסאות
ש"ח **100**

כסאות במבחר צבעים

מבחר גזיבו מתקפל
 6x3, 3x4.5, 3x3 מטר

- ריהוט-פינות ישיבה לבית ולגן • אביזרי חשמל • שמשיות • אביזרי גינון
- כלי עבודה • אביזרי אמבטיה • אינסטלציה • ביגוד ונעלי עבודה • צבע
- מוצרי חשמל • ציוד קמפינג • דשא סינטטי • כיסויים לריהוט גן

כביש ראשי קלאנסווה - נתניה www.gardenhc.co.il
טל': 09-8945818, נייד: 050-2944331

אוקטובר 2015

אירועי ההוקרה לאוכלוסיה המבוגרת

טיול "והדרת פני זקן"

יום ד' 14/10

ארץ אלף המערות בשפלה | הטיול כולל ארוחת צהריים מלאה וכשרה בקיבוצי האזור. הרשמה במזכירות העירייה בתאריכים: 6-8.10.15 בימים: ג', ד', ה' בשעות: 8:00-12:00 | 30 ₪ ליחיד ו- 50 ₪ לזוג

טוביה צפיר - מופע בידור

יום א' 18/10 | 11:00 | אודיטוריום בית ספיר

כרטיסים אצל עדה באגף הרווחה, רח' הכרמל 43, טל: 09-7641131 | כרטיס: 40 ₪

הפנינג בריאות

יום ב' 19/10 | "בית בכפר הדריס" - רח' בן יהודה 77

9:30 - דוכני בריאות / כיבוד קל / פעילות יוגה וטאי צ'י בקבוצות
11:00 - הרצאה: "בריאות אופטימית ושמחת חיים" | מרצה: ד"ר דינה אייזן, מומחית ברפואת משפחה
הסעות ייצאו מכל מועדוני הגמלאים בעיר - מותנה ברישום מראש במועדונים
או אצל עדה באגף הרווחה - רח' הכרמל 43, טל: 09-7641131 | כרטיס: 30 ₪

יום תקשורת טלוויזיה קהילתית

יום ה' 22/10 | בית רייזל, רח' גאולה 12

9:00 - הרצאה: "תוכניות המציאות (ריאליטי) הן לא מציאות"
מרצה: יהלי גת, מפיק, במאי ומנחה של צוות הטלוויזיה הקהילתית
לאחר ההרצאה יוקרנו כתבות נבחרות ותתקיים שיחה קצרה עם היוצרים | הרשמה מראש

קהילה תומכת - אירוע לדוברי ספרדית

בית רייזל, רח' גאולה 12

19:00 מקהלה לטינית - בניצוחו של אבי טאריקה
Los invitamos cordialmente El día 22.10.15 estara con nosotros el coro "Havaya Latinit", dirigido por el maestro Avi Cohen Tarika. HORA-19:00 LUGAR-BEIT RAIZEL 12 EN EL SALON PRECIO-20 SHEKEL Para mas informacion comunicarse con:7665151,7667669,7678922

ההרשמה באגף הרווחה תתקיים בתאריכים:
יום א' 11/10 8:00-12:00 | יום ב' 12/10 8:00-12:00
יום ג' 13/10 8:00-12:00, 16:00-18:30
טל' לבירורים: עדה 09-7641131, מורן 09-7641130

רווחה. קהילה. נגישות.

בית הבד "שמנא" מושב חגור

ברוך בר-סלע

איך להגיע?

נצא מכפר סבא לכביש 444 המוביל דרומה לחגור. עם הכניסה שמאלה למושב, סעו בשדרה המוצלת עד ל T-1 טי ופנו שמאלה לרחוב הכלנית 81, במרחק של כ-150-200 משלט-עץ "אברמוב" שיפנה אתכם לחצר בה ניתן להחנות הרכב ולבקר בחנות ובבית הבד.

בית-בד שהובא מטוסקנה ופועל כאמור בשיטת סחיטה יחידה הגורמת שכל הויטמינים והטעמים נשארים בשמן. עונת המסיק נמשכת מאמצע אוקטובר ועד דצמבר, והשמן נעצר מכעשרה זני זיתים. היצור בבית הבד בכבישה קרה והשמן בדרגת איכות גבוהה. בית הבד אינו עוצר שמן בימי שבת וחגי ישראל. בעונת המסיק מתקיימת פעילות נרחבת של סיורי משפחות בכרם הזיתים, סדנאות ועוד..

ניתן להתעדכן באתר "שמנא"- בית בד כפרי.

שעות הפעילות:

ימים א'-ה': 10:00-12:00

ה': 16:30-18:30

ו': 10:00-14:00

שבת: 10:00-16:00

טל במשרד: 03-9033380

פקס: 03-9033383

במרחק של כעשר דקות נסיעה מעירנו, ניתן לחוות במסיק זיתים ובהפקת שמן בבית בד 'בוטיקי'! במושב חגור (בו צמחו שני רמטכל"ים: דן חלוץ וגבי אשכנזי), במקום הסמוך לציר-הפטרולים, שעלה על הקרקע ב-1949. זה המקום שבו נמצא בית-הבד: "שמנא". כאן מייצרים שמן מובחר באיכות טוסקנית המשלב טכנולוגיות סחיטה ע"פ המסורת האיטלקית ואהבת החקלאות העברית. בעלת המשק, נילי אברמוב סיפרה: ב-1922 בני משפחת אברמוב עלו מקווקז והצטרפו לאיכרי ראשלי"צ. מן העבר השני סבתא נחמה שיינקמן עלתה מליטא ב-1925 לקיבוץ מרחביה שבעמק יזרעאל ומשם הצטרפה לקיבוץ גבעת השלושה. לאחר שנחמה נישאה לפרדסן סוקולנסקי מרעננה עברו למושב גבעת חן הסמוך. הבת נילי נישאה לצביקה אברמוב ואלה החליטו ב-1963 להמשיך בטיפוח גידולי שדה, רפת ולול. בשנת 1988 הם נטעו כרם זיתים ולפני שנים מועטות הקימו

קצרים... קצרים... קצרים... קצרים...

עיריית כפ"ס לעזרתם של

לקויי-שמיעה בעמדות קבלת קהל בעירייה

עיריית כפר סבא סיימה בימים אלה פרויקט רחב היקף של הצבת מכשירי עזר לאנשים עם צרכים מיוחדים. הפרויקט הכולל הצבת מכשירי עזר לליקויי שמיעה וזקוקים לעזרה בבואם לקבל שירות. מדובר בפרויקט אותו הובילו חברת המועצה פליאה קטנר מחזיקת תיק נגישות ועדי אבירם רכזת הנגישות העירונית באגף הנדסה בעירייה והוא בוצע לאחר מיפוי צרכים מקיף במשרדי העירייה. במבני הציבור של עיריית כפר סבא הותקנו במשרדים השונים עפ"י תכנית עבודה שנתית סדורה, אביזרי עזר שונים, שיסייעו לכבדי השמיעה לתפקד כראוי כשוויים בין שווים.

בין השאר הותקנו לחצן קריאה מיוחד המוצב בחלק מהכניסות למשרדי העירייה ומאפשר לציבור זה להסתייע בנציג העירייה ובכך לזכות בשירות שווה לכולם. בעמדות שהונגשו עברו העובדים הדרכה פרטנית לשימוש נכון במכשירים. (העביר לידיעתנו: דותן חסנון)

טיול המתנדבים לירושלים

ב-15 ביולי התקיים טיול למתנדבי חי"ל שאורגן ע"י תמר גיל המרכזת. בעיצומו של הקיץ הגענו להרי ירושלים ונהנינו מאוויר ההרים והמראות שרק ירושלים יכולה להעניק. האתר בו ביקרנו מרתק ביותר לחובבי ארכיאולוגיה, הוא נקרא 'כתף הינום'. זהו אתר חפירות, הסמוך למוזיאון 'בית בגין'. שם נקברו משפחות עשירים עוד בימי בית ראשון. שמענו הסבר מרתק על אופן הקבורה, היו מניחים את המת עד שהחומר האורגני התכלה, אז אספו את העצמות ושמו אותן בבור. מכאן הביטוי התנ"כי: "נאסף אל אבותיו". בנוסף הוכנסו לבור כלים, תכשיטים, מטבעות וכל מה שהאמינו שיכול לשרת ולהגן על הנקברים. ממצא נדיר שהיה שם הן שתי לוחיות כסף מרוקע שעליהן כתובה ברכת הכהנים בעט-ברזל ובציפורן שמיר. ייתכן ששימשו כקמע או שזוהי ראשיתו של מנהג הנחת התפילין. הלוחיות הן מ-600 לפנה"ס. תקרת המערה קרסה ברעידת אדמה, ורצפת הקברים שקעה גם היא. תל החורבות הזה נפתח למבקרים רק לפני עשר שנים. (ניצה זיידל)

דרוש מתנדב לחלוקת גימלתון

אנו פונים לקהל קוראינו: דרוש מתנדב בעל כלי רכב, להפצת העיתון 'גימלתון'. העיתון יוצא-לאור אחת לחודשיים, אנו מפיצים אותו במספר מוקדים. יש להניח את חבילות העיתונים באותם המקומות בלבד. נא לפנות למערכת העיתון טל: 09-7676452

בית ספר גורדון מודה למתנדבי פוש

בבית הספר הממלכתי גורדון בכפר סבא התקיים בסוף שנה"ל הקודמת, טקס הוקרה למתנדבי 'עמותת פוש'. בטקס הובעה הערכה, הוקרה ותודה למתנדבים בה. הטקס היה מרשים ומרגש. מנהלת בית הספר, גילה בן יוסף, הודתה למתנדבים וציינה, שבעשייתם המבורכת הם משפרים את מיומנויות הלמידה של התלמידים, מעלים את המוטיבציה שלהם ומציבים בפניהם דוגמה אישית וערכית. בטקס נכח גם משה רפ, רכז 'פוש' בבתי-הספר היסודיים בעיר. משה דיבר בשבחם של המתנדבים, והעלה על נס את שיתוף הפעולה הפורה והייחודי עם בית הספר. מנחם יודלמן, רכז פוש אזורי, שלח את ברכתו ותודתו.

דרושים מתנדבים לעמותת פוש

עמותת 'פוש' זקוקה למתנדבים נוספים, ליצירת קשר נא לפנות לטלפון 052-3987205 למנחם יודלמן.

קצרים... קצרים... קצרים...

חפגש שורדי שואה עם שוטרי קורס פו"מ

חברי מועדון "מפגש בכפר" כ"ס וחברי מועדון "קפה אירופה" חדרה, נפגשו עם שוטרי קורס פו"מ במכללה בבית שמש. המפגש כלל ארוחת ערב מכובדת. קבלת פנים בפרחים ושי קטן לכל שורד וברכות לשנה החדשה, חברה מהמועדון מחדרה, שהיתה שוטרת בימיה הראשונים של המשטרה סיפרה את סיפורה. סיירנו במוזיאון מורשת הסמוך. (המוזיאון פתוח לקהל ומומלץ מאוד). כל זאת בליווי צמוד ומחבק של חניכי הקורס ומדריכיהם. לסיום הרמנו כוסית וטעמנו תפוח בדבש ובשירת 'התקווה' נפרדנו מהמארחים: משטרת ישראל, אנו מצדיעים לכם! שוב הצלחתם להפתיע את השורדים ולרגשם עד דמעות.

תערוכת אומנים שורדי שואה בכפר סבא

ב-17 לספטמבר נפתחה, במרכז הקהילתי ע"ש אלי כהן, תערוכה של אומנים שורדי-שואה המתגוררים בכפר סבא. הוצגו עבודות האמנים בציור, פיסול וספרות. את התערוכה יזמה ד"ר דבי שני, חברת מועצת העיר ויו"ר וועדת היגוי עירונית לשורדי שואה. סייעו בידה דני סובעי, לשעבר מנהל המרכז הקהילתי וחגית אונגר האוצרת.

בפתיחה החגיגית השתתפו האמנים ובני משפחותיהם, גבי טובה גלר, ראש העיר מר יהודה בן חמו, מר צביקה צרפתי וחברי מועצת העיר, מר מתי פז ומר אמיר גבע. נציגי אגף-הרווחה ונציגות עמותת 'סביון' - העמותה למען האזרח הוותיק כ"ס. ר' העיר וד"ר דבי שני ברכו את האמנים. גבי סוניה פלדמן, נציגת האמנים ברכה אף היא במילים מרגשות ביותר. את האירוע ליוותה נגנית הפסנתר נטלי יונטוב.

היה מרגש מאד לראות את התרגשותם וגאוותם של האמנים שורדי-השואה המוקפים בבני משפחותיהם ובחוס שטף אותם מכל הקהל שנכח במקום. תערוכה זו שידרה אופטימיות והוכיחה את עוצמתה של היצירה וכוחו של יצר-ההישרדות. היה זה אירוע מכובד ומרגש ביותר. בגליון הבא של העתון תתפרסם כתבה מפורטת על התערוכה.

מבצע התרמה ארצי של האגודה למלחמה בסרטן

יום שני 19.10.2015

האגודה אינה (הניא לכל) מקצוב למשלגו ועשיגה הלחוצה
הנה לחספי גרולמוי ב22!!

קבלו את המתרימים בעין יפה וביד נדיבה

יוחנן גלוקר - איש אשכולות צנוע ומיוחד

רות שמאי

מומחים לפילוסופיה יוונית ולטינית לכן התקבלתי שם בזרועות פתוחות. הנסיעות לא הפריעו לי וגיוון ההוראה העשיר אותי, חבל שהיום נשאר לי פחות כוח לעשות זאת. כמובן שקיבלתי את זה כמחמאה, שביוון רואים בי מומחה ברמה בין-לאומית. התקשורת עם הסטודנטים היוונים הייתה טובה כי אני מדבר גם יוונית מודרנית. אגב מערכת החינוך ביוון השתנתה הרבה, מה שאצלנו נחשב ללימודים קלאסיים היו לימודי בסיס וחובה אצלם, היום זה שונה.

ושאלה אחרונה שלא ניתן להימנע ממנה: האם היו לך קשיים בתפקיד, כיהודי, בקמפוסים של יוון ואנגליה?

ומה דעתך על המתרחש שם היום?

יוחנן משיב: בשתי המדינות לא הייתה לי בעיה ולא סבלתי מאנטישמיות. היום המצב השתנה בשתי המדינות (כמו בכל אירופה) לא מעט באשמת חלק מן ההיסטוריונים היהודים שלנו. בסיום הראיון מוסיף יוחנן: בגלל המצב העגום של המקצועות הללו (הקרובים כל-כך ללבי) בארץ ובעולם, לפני 12 שנה קבוצת חוקרים ובתוכה גם אני, יזמנו, הוצאת כתב-עת בשם "קתרזיס", שבו מאמרי בקורת על מה שכותבים היום על ירידת רמת-ההוראה ורמת המרצים במדעי הרוח. אני מתייחסים גם לרמה הירודה גם של התרגומים. כמובן, לצד הביקורת אנו מפרסמים מאמרים ועבודות ראויים ומעניינים.

לסיום, אני מאחלת ליוחנן ולמשפחתו חיים טובים בריאות ושימשיך לתרום תרומה איכותית לתרבותנו ולתרבות העולם כולו.

לארץ והייתי כאן "רק פרופסור מן המניין" - מדייק יוחנן. כאשר קמה אוניברסיטת ת"א, ונדע במחלקה על עבודתי, הזמינו אותי כמרצה אורח למשך שנה ליוון, (זה היה בימי מלחמת יום הכיפורים). לאחר זמן, הפכתי לחבר בסגל ההוראה ומשם יצאתי לפנסיה. באותה שנה שבה חזרנו, מכרנו את הבית באנגליה וגרנו בקרבת האוניברסיטה, כאשר רצינו לקנות דירה. רבים המליצו על כפר-סבא השקטה והירוקה (כבר אז), שבה מערכת חינוך טובה ובה אנו חיים מרוצים עד היום.

המשכתי ושאלתי: יוחנן, כיצד בוחרים מקצוע כה מיוחד, כאשר לא מקבלים בעצם שום הכנה ובסיס בתיכון?

זה מתחיל תמיד מהבית; המשפחה של אבי חיה בווינה, אבי ידע הרבה שפות ולימד מקצועות הומניסטים. ממנו ירשתי את הסקרנות ואת העניין. גם אני חשבתי על הוראה ורציתי לשלב בה תחומים שונים, לכן לימדתי גם טקסטים ספרותיים בשפות קלאסיות ואפילו שירה יוונית. עבדתי כמעט באותה שיטה באנגליה ובת"א; יצאתי מהנחה ששפות כמו יוונית ולטינית כבר אינן נלמדות בתיכון לכן התחלתי מהבסיס. ביוון -

דרך העבודה הייתה מעט שונה כי השפה היא שפת האם שלהם (אומנם היוונית המדוברת ולא העתיקה), אבל גם הם לא ידעו לטינית. במשך השנים היו לי תלמידים לתואר שני ולדוקטוראט בכל מקום, שבחלקם נשארו במקצוע, אבל עם הזמן דעך זוהרם של המקצועות הקלאסיים והם איבדו מחשיבותם אפילו אצל היוונים.

סיפורו מרתק אותי, ואני ממשיכה ושואלת: איך קורה שפרופסור ישראלי נוסע ללמד יוונים על תרבותם?

התשובה של יוחנן מגיעה שוב, ממקום של צניעות: ביוון באותו זמן לא היו הרבה

זמן רב עבר עד שהצלחתי לשכנע את שכננו יוחנן בן השמונים ושתיים להתראיין. ליוחנן, איש דעתן וצנוע יש מקצוע מעט יוצא דופן, שבו עסק שנים רבות: הוראת המקצועות קלאסיים באקדמיה: שפות עתיקות ופילוסופיה.

יוונית עתיקה הוא לימד שנים בארץ וביוון, ארץ שאותה הוא מכיר היטב, גם את ההיסטוריה הרחוקה אך גם את מה שארע בה בתקופתנו. כל פגישה איתו ועם זוגתו מעשירה אותי בידע; כאשר אתה נכנס לביתם הדבר הראשון שבולט לעין, זה כמות הספרים העתיקים והחדשים בשפות השונות. גם כיום, כשהוא כבר גימלאי ולא לגמרי בריא (לכן אינו מרבה בנסיעות כמו בעבר) הוא ממשיך ושומר על קשר עם העולם האקדמי הבינלאומי.

במשך הקריירה הארוכה שלו לימד יוחנן כשמונה-עשרה שנים באנגליה באוניברסיטה של אקסטר, כעשרים וארבע שנים באוניברסיטת ת"א ואפילו, בין השנים 2003-2007 לימד באוניברסיטה של כרתים שם ניתח טקסטים יוונים עתיקים, הרצה על פילוסופיה יוונית וכשהיה צורך לימד גם לטינית.

שאלתי אותו: יוחנן, ספר לי מעט על עצמך: איך התחיל הכל?

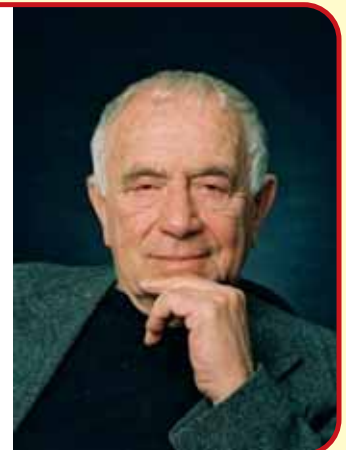
ויוחנן עונה: נולדתי בחיפה, שם גדלתי וסיימתי תיכון; אחרי הצבא למדתי באוניברסיטה העברית היסטוריה ופילוסופיה, התמחיתי בלימודי ביוון ורומי העתיקה; לטינית למדתי בזמני הפנוי כאוטודידקט. את התואר השני בלימודים קלאסיים, הקדשתי לפילוסופיה העתיקה. את הדוקטורט עשיתי באוקספורד שבבריטניה, בניחות טקסטים של אריסטו. עם תום לימודי, התקבלתי כמרצה באוניברסיטה של אקסטר (גם היא באנגליה, כמובן) מאוחר יותר, חזרתי

נפטר בחודש ספטמבר

יהודה עמיחי

3 במאי 1924 - 24 בספטמבר 2000

נולדתי ב-1924. אילוני הייתי כינור בק גילי לא הייתי מן הטובים. כייף הייתי טוב מאוד או חמוץ לגמרי. ככלב הייתי מת. כספר הייתי מתחיל להיות יקר או כבר זרוק, כיצר הייתי צעיר, כמכונה הייתי מגוחך וכאדם אני עייף מאוד.

POLICE

MY NAME MY RULES

ניימאר במגרש אופטינייס

על אלפי
המשקפיים
המובילים
בעולם

1+1

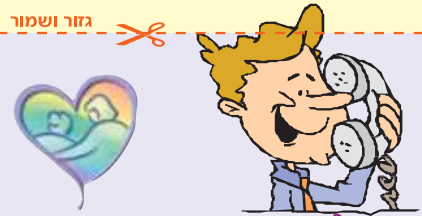

אופטינייס

www.optinice.co.il * 9126

בכפוף לתנאי המבצע

טירה - כביש ראשי, ליד כיכר סמארה, מול העירייה | 09-7689252

טלפונים חשובים

"סיביון" - העמותה למען האזרח הוותיק

7945100	תל חי 4	משרדים,
7675001	תל חי 4	מרכז יום לקשיש,
7662230	זרים	שרותי מטפלות/עובדים זרים
7641145	43	איכות חיים בגיל המבוגר
7676452	תל חי 4	הכרמל
7665151	תל חי 4	"מפגש בכפר" (מועדון ניצולי שואה)
7675001	תל חי 4	סיוע למטפלים בחולי אלצהיימר
7675001	תל חי 4	ומחלות דמנטיות אחרות

עיריית כפר סבא

106	מוקד עירוני
7641131	המחלקה לטיפול באוכלוסייה המבוגרת
7669393	ש.ג.ל בן גוריון 19

מועדוני גימלאים

7657623	אלי כהן, ויצמן 189
7655501	יוספטל, שאול המלך 5
7677220	כיסופים, רב גולד 14
7650773	נחשון, נחשון 9
7460170	סירקין, טשרניחובסקי 103
7443107	עליה, ויתקין 12

כללי

100	משטרה
101	מגן דוד אדום
102	מכבי אש
*3201	ערן (עזרה רפואית נפשית)
1700-50-1201	לאזרח הותיק

שידורי הטלוויזיה הקהילתית

ביום ב' בשעה 10:30, יום ג' בשעה 21:30
 ערוץ 98 בהוט ובייס-דקן ו-דקן (ממיר)

www.amuta_ks.org

נשמח לקבל את
 תגובותיכם על העיתון

כתובת המערכת: תל-חי 4, כפר-סבא
 e-mail: gimlaton@walla.co.il

ברוקולי

ירקות ירוקים נחשבים לכוח החיים. משפחת הירוקים נחלקת לקבוצות ולכל קבוצה הכוח משלה בחיוניות לבריאות הגוף והנפש. נתייחס הפעם לקבוצת המצליבים אליו שייך הברוקולי ונבטיו וירקות נוספים כמו: כרוב, רוקט, כרוב ניצנים, כרוב סיני ועוד. קיימת חשיבות עליונה למרכיב המצליבים בתזונה היום-יומית או השבועית מאחר והם מכילים חומרים מונעי סרטן או מפחיתים את הסיכון לסוגים שונים של סרטן, ביניהם: סרטן השד, צוואר הרחם, ריאות ועוד רבים.

אומנם נכתב בעבר בעיתוננו בנושא הברוקולי, אך מאחר ורבים התווספו לקריאת העיתון, אנו מרשים לעצמנו לחזור על נושא זה בשל חשיבותו.

על מנת לא לאבד מחשיבות הברוקולי, מומלץ לבשלו עד 5 דקות בלבד.

ישנן מספר אפשרויות להגשת הברוקולי. אפשר על פשטידת ברוקולי מסיבת "בישול יתר"

ברוקולי כתוספת למנה עיקרית - מבושל קמעה (כנ"ל) ומעליו לפזר רוטב של שמן זית, לימון, מלח, פלפל ושבבי שקדים מולבנים;

מרק ירקות וברוקולי - חותכים את גבעולי הברוקולי לחתיכות קטנות ומבשלים יחד עם ירקות למרק. 5 דקות לפני סוף הבישול מוסיפים 2/3 מפרחי הברוקולי.

מורידים מהאש ומתבלים. מרסקים את כל התוכן עם מוט חשמלי לבסוף מוסיפים את שארית פרחי הברוקולי חתוכים לפרחים קטנים (אין צורך להמשיך לבשל). ניתן להוסיף 2-3 כפות קווקר תוך בחישה. במידה ואנו מעוניינים שהברוקולי יהיה דומיננטי במרק מומלץ להשתמש בשני אשכולות גדולים;

מחית מברוקולי (4 מנות)

2 תפוחי אדמה גדולים

אשכול גדול של ברוקולי

1/4 כוס שמן זית, מלח ופלפל לפי הטעם.

קולפים וחותכים לריבועים את תפוחי האדמה. מוסיפים את גבעולי פרחי הברוקולי החתוכים קטן, מכסים במים עם קורט מלח ומבשלים עד לריכוך. מוסיפים את פרחי הברוקולי ומבשלים עוד 3-5 דקות. מסננים היטב מכל המים, מוסיפים את השמן והתיבול ומרסקים עם מוט חשמלי עד לקבלת מחית חלקה.

יש לנו דף בפייסבוק!
העמותה למען האזרח הוותיק כ"ס

רוצים להיות חברים שלנו?